

கப்பியும் பெரிய இருட்டும்

CooCubby · □□□□□ · Cubby and the Big Dark

கப்பி விழித்தான். எங்கும் இருட்டு.

நடுராத்திரியில் கப்பி விழித்துக்கொண்டான். அறை இருட்டாக இருந்தது. ரொம்ப இருட்டாக.

பாப்பா?

“பாப்பா?” என்று மெல்லக் கூப்பிட்டான் கப்பி. தப், தப், தப். பாப்பா பேர் உள்ளே வந்தார். தூக்கக் கலக்கத்திலும் அவர் குரல் அன்பாக இருந்தது.

இருட்டு வானத்தின் போர்வைதான்.

“இருட்டு வானத்தின் போர்வைதான்,” என்றார் பாப்பா பேர். “அது நட்சத்திரங்களைக் கதகதப்பாக வைத்திருக்கிறது.”

ஆல்லி கூவி வணக்கம் சொல்கிறது.

“ஹூ-ஹூ,” என்றது ஜன்னல் ஓரத்தில் இருந்த ஆல்லி. “எனக்கு இருட்டு ரொம்பப் பிடிக்கும். அது அமைதியாகவும் மென்மையாகவும் இருக்கும்.”

ஒரு குட்டி இரவு விளக்கு.

பாப்பா பேர் நட்சத்திர வடிவில் இருந்த குட்டி இரவு விளக்கை ஏற்றினார். அறையெங்கும் மென்மையான தங்க நிற வெளிச்சம் பரவியது.

அறையிலுள்ள நண்பர்களைக் கண்டுபிடி.

“உன் போர்வை எங்கே? உன் கரடிப் பொம்மை எங்கே? உன் கோப்பை எங்கே? கண்டுபிடிக்கலாமா?” கப்பி எல்லாவற்றையும் கண்டுபிடித்தான். எல்லாமே அங்கேதான் இருந்தன.

மெதுவாக மூன்று மூச்சுகள்.

“மெதுவாக மூன்று முறை மூச்சு விடலாம்,” என்றார் பாப்பா பேர்.
“உள்ளே... வெளியே. உள்ளே... வெளியே. உள்ளே... வெளியே.”
கப்பியின் தோள்கள் தளர்ந்தன.

பாப்பா பக்கத்திலேயே இருக்கிறார்.

பாப்பா பேர் படுக்கைக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தார். “நான் இங்கேயே இருக்கிறேன்.” கப்பி மறுபடியும் படுத்துக்கொண்டான்.

இப்போது இருட்டும் ஒரு நண்பன்.

கப்பி இருட்டைப் பார்த்தான். இப்போது அது பயமாக இல்லை. அது வானத்தின் போர்வைதானே! அவன் வாயை அகலத் திறந்து ஒரு பெரிய கொட்டாவி விட்டான்.

மீண்டும் தூக்கம். கொர்... கொர்...

ஆல்லி ஒரே ஒரு முறை மெதுவாக “ஹூ” என்று கூவியது. கப்பி கண்களை மூடிக்கொண்டான். காலைவரை இருட்டு அவனை ஒரு போர்வைபோல் கதகதப்பாக வைத்துக்கொண்டது.

CooCubby

Free picture stories for little ones, in 8 Indian languages

coocubby.com